

Nahoře: mediální konsenzus; Dole: realita v Chemnitz

Autor: Björn Arjuna

První dojmy

Město Saská Kamenice (Chemnitz) není na první zvlášť výjimečné. Člověk by tak jen těžko uvěřil, že právě ono se stane dějištěm prudkého výbuchu hněvu po vraždě Němce kubánského původu migranty z Blízkého východu. Tyto myšlenky se mi honily hlavou, zatímco jsem se procházel ulicemi východoněmeckého města, kam jsem se vypravil na pochod proti migraci a islamizaci, pořádaný politickou stranou Alternativ für Deutschland (AfD) a organizací PEGIDA.

Měl jsem trochu času navíc, a tak jsem se rozhodl trochu poznat město. Nezaznamenal jsem žádné známky aktivit pravice: žádné plakáty, nálepky, graffiti, nic. Možná je to odlišností stylu, ale množství levicové propagandy, s níž jsem se v tomto domněle pravicovém městě na každém kroku setkával, mě opravdu zarazilo. Mohou za to současné události, nebo je levice v Chemnitz takto aktivní stabilně?

Do očí bijící byla míra tolerance neskrývané činnosti extrémní levice. Pár hodin před demonstrací jsem měl tu pochybnou čest narazit na Marxisticko-leninskou stranu Německa (MLPD). Marxismus-leninismus – oficiální ideologie Sovětského svazu, zodpovědná za smrt milionů hladem a v gulazích – je v dnes Německu snášena mnohem benevolentněji než vlastenci znechucení zločinností migrantů!

Na náladě mi nepřidala ani nabídka jednoho místního knihkupectví, plného ironických i vážně míněných titulů o Karlu Marxovi. Rozhodně nejsem zastánce popírání historie strháváním pomníků a soch a obří Marxova busta v centru mi přišla dosti působivá, ale skutečnost, že Marx není předmětem debaty a je bez dalšího slepě přijímán, ukazuje, jak daleko má současný svět k uměřenosti i pochopení dějin. Totéž lze říci i o dalších ulicích či budovách ve městě, které jsou pojmenované po komunistech jako Karl Liebknecht a Rosa Luxemburgová.

Později jsem však zjistil, že můj první dojem z města nebyl zrovna přesný.

Pochod

Pohled na shromážděné davy lidí byl dech beroucí! Něčeho podobného jsem se účastnil vůbec poprvé – nikdy předtím jsem na žádné demonstraci ani politické akci nebyl. Nepopírám, že jsem byl zvědavý, jaký typ lidí bude pochodovat po mém boku. Budou to domnělí neonacisté, které média s takovou oblibou prezentují celému světu? Nebo prostě jen obyčejní lidé? Když jsem se dostal na výchozí místo pochodu, většina lidí na mě působila jako normální středostavovští lidé. Někteří působili více „dělnickým“ dojmem. A pak tu byli, což nemá smysl zastírat, i takoví, kteří zřejmě skutečně byli neonacisté. Ať však byla skutečnost jakákoliv, bylo příjemné být obklopen obdobně smýšlejícími lidmi. Byli jsme pohromadě, spojení přesvědčením a nebáli jsme se ukázat své tváře.

Událost byla plánována jako tichá vzpomínka na německé oběti zavražděné migranty. Všechno šlo v zásadě podle plánu, přestože se Antifě povedlo náš pokojný pochod zdržet, i když bylo zcela zjevné, že účastníci z naší strany o žádné násilnosti nestojí.

Většina lidí asi nepotřebuje dvakrát přesvědčovat o prolhanosti médií. Přesto je rozdíl si toho být vědomý, a pak to vidět na vlastní oči. Osobně tak mohu potvrdit, že akce byla naprosto pokojná, dokud nám Antifa nezačala ve shromáždění bránit. Veškeré následné násilnosti a rozhořčení tak v plné míře zavinila levice a její neschopnost snášet jakýkoliv názor odlišný od toho jejich. Ani ve vyhrocených podmínkách však účastníci demonstrace nezačali útočit na policisty. V žádném případě. Hodně lidí, hlavně mladí muži, se sice nijak netajili svou frustrací, ale neviděl jsem, že by kohokoliv napadli, policisty ani nikoho jiného. Špinění

pověsti těchto dobrých lidí médií v Německu i za hranicemi mě dohání k zuřivosti.

Hodnocení

S ohromným povděkem jsem kvitoval rozmanité typy účastníků demonstrace. Zahlédl jsem dokonce i pár nebělošských příchozích. Nechyběli senioři ani teenageři. Svědčí to podle mě o tom, že stále více lidí se už dnes nebojí ukázat tvář. Současný stav věcí je unavuje a schopnost elit přimět lidi hrozbou společenského nesouhlasu ke skrývání svých názorů zdá se postupně slábnout. Lidé jsou rozzlobení – a elity to vědí.

Celkově to byla nesmírně pozitivní zkušenost, za niž jsem velice vděčný. Při pochodování a skandování po boku ostatní se cítíte jakoby víc naživu – uvědomíte si, že nejste osamocený a že věci se skutečně dají změnit, budeme-li spolupracovat. Jestliže se tak budete uprostřed města někdy cítit osamoceně, nezapomínejte, že je spousta lidí, kteří smýšlejí stejně jako vy. Přestože to nutně nedávají na odiv, jsou tady – a nebudou mlčet navždy.

Článek Björna Aruny **Chemnitz: An Eyewitness Report** vyšel na webu Counter-Currents Publishing 3. září 2018.